

mu jmění obou dlužníků, ale nebylo zjištěno a nedá se ani dodatečně zjistiti, když dlužníci nepodali zvláštního seznamu ohledně každého svého majetku, zdali u každého z nich jest také podmínka pro vyrovnací řízení, poněvadž. jak správně uvádí rekursní soud, bylo by po dodatečném vyšetření v tomto směru provedeném zapotřebí nového vyrovnacího roku, což vůbec není přípustno a také již s ohledem na uplynutí 90denní lhůty podle § 56 č. 1 vyr. ř.

Z toho následuje, že jako řízení konkursní nelze jedním usnesením zahájit proti více dlužníkům, nýbrž pro každého z nich jest vydati zvláštní konkursní edikt, tak jest i v řízení vyrovnacím nejen nejvýš nepraktickým, nýbrž podle zákona přímo nepřípustným, aby jedno usnesení pojímalo v sebe více vyrovnacích dlužníků, kteří nemají úplné společenství majetku a úplně společné věřitele, třeba jest přípustno, aby pak provádění dalšího řízení, pokud jest to možné, bylo z důvodu účelnosti spojeno. (Srov. Bartsch-Pollak, komentář k řízení konkursnímu a vyrovnacímu, sv. I. str. 471 a 482 a sv. II. str. 137).

Postupoval tedy rekursní soud správně, když na stížnost jednoho z věřitelů, jenž k vyrovnání nepřivolil výslovně (§ 52 vyr. ř.), odepřel přijaté vyrovnání potvrditi.

Dovolací rekurs vyrovnacích dlužníků není odůvodnen.

Rozh. nejv. s. z 23. prosince 1926 R II 415/26.

Kar. Jelínek.

Ustanovení § 46 tr. ř. nelze rozšiřovati tak, aby soud mohl nevyhovění i jinakým než tam uvedeným příkazům nebo výzvám, anebo opomenutí jinakých procesních úkonů, jež podle zákona má jiné v zákoně vyřčené následky, postavit pod sankci domněnky, že soukromý žalobce od žaloby ustupuje.

Dne 5. května 1926 podal J. H. u zemského trestního soudu v Z. soukromou žalobu pro přečin proti bezpečnosti cti (nactiutrhání a pomluvu proti periodickému tiskopisu X.) ze dne 21. dubna. K této žalobě připojil pouze výtisk č. 91. tohoto časopisu, psaného toliko v řeči maďarské, a také oznámeny jsou ony stati článku, jimiž se J. H. cítí na cti dotčen, textem pouze maďarským.

Vyšetřující soudce usnesením ze dne 19. května 1926 jej vyzval ve smyslu §§ 1 a 2 zákona ze dne 29. února 1920 čís. 122 Sb. zák. a nař. a čl. 7 odst. 2. vlád. nař. ze 4. února 1926, čís. 17 Sb. z. a nař., aby do 14 dnů předložil ověřený překlad inkriminovaného článku.

Po uplynutí této lhůty vyzval vyšetřující soudce opět usne-

sením ze 14. června 1926 soukromého žalobce J. H., aby do 5 dnů onen překlad soudu předložil, jinak bude za to pokládáno, že od trestního stíhání ustupuje podle § 46 tr. řádu.

Když pak soukromý žalobce této výzvě nevyhověl, ba opatření překladu v písemném podání odepřel, vydal vyšetřující soudce dne 30. června 1926 usnesení, že se trestní řízení proti L. D. pro přečin urážky na cti tiskem spáchaný článkem shora uvedeným podle § 46 tr. ř. zastavuje, ježto soukromý žalobce nevyhověl usnesení vyšetřujícího soudce ze dne 19. května 1926 a nepředložil v ustanovené mu lhůtě ověřený překlad inkriminovaného článku.

Stížnosti soukromého žalobce radní komora zemského trestního soudu v Z. usnesením ze dne 20. července 1926 nevyhověla z důvodů, že podle ustanovení §§ 1 a 2 zákona ze dne 29. února 1920 čís. 22 Sb. z. a nař. a čl. 7 odst. 2. vlád. nařízení ze dne 4. února 1926 čís. 17 Sb. z. a n. jest povinností soukromého žalobce, aby ve smyslu vyzvání soudu ověřený překlad předložil, nevyhověl-li tedy soukromý žalobce vyzvání vyšetřujícího soudce v dané mu lhůtě pod následky zastavení trestního řízení, zastavil vyšetřující soudce trestní řízení právem.

Stížnost soukromého žalobce do usnesení radní komory nepotkala se s úspěchem, neboť vrchní zemský soud v Z. usnesením ze dne 14. září 1926 stížnost zamítl a usnesení radní komory, jež bylo stížností tou vzato v odpor, ze správných jeho důvodů potvrdil.

Zmateční stížnost, podaná generální prokuraturou pro zachování zákona, právem vytýká, že postupem vyšetřujícího soudce a usneseními radní komory zemského trestního soudu v Z. a vrchního zemského soudu v Z. shora citovanými, jimiž stížnost soukromého žalobce do postupu vyšetřujícího soudce, zejména pak do usnesení jeho ze dne 30. června 1926 byla zamítnuta, byl porušen zákon.

Z vylíčeného děje jde na jevo, že vyšetřující soudce, shledáv, že podání J. H. (soukromá žaloba), došlé zemskému trestnímu soudu v Z. dne 5. května 1926, nevyhovuje v jazykovém směru předpisům zákona ze dne 29. února 1920 čís. 122 Sb. z. a n., tuto jazykovou závadu chtěl napravit tím, že vydal usnesení ze dne 19. května a 14. června 1926, jimiž vyzval soukromého žalobce ve smyslu §§ 1 a 2 uvedeného zákona a čl. 7 odst. 2. vlád. nař. ze dne 4. února 1926 čís. 17 Sb. z. a nař., by do určité lhůty předložil ověřený překlad inkriminovaného článku. Při tom však s hlediska formálního práva trestního pochybil

potud, že má se zachovati podle příslušných předpisů jazykového zákona, pokud se týče nařízení, do druhého usnesení ze dne 14. června 1926 pro případ, že nebude vyhověno oné výzvě, pojal sankci, že se bude za to míti, že soukromý žalobce od trestního stíhání ustupuje podle § 46 tr. řádu. Neboť sankce tato, nemajíc v této formě opory v uvedených předpisech jazykových, odporuje ustanovením trestního řádu, což plyne z těchto úvah:

Soukromý žalobce, jemuž přísluší plné a neobmezené disposiční právo s jeho nárokem na trestní stíhání, má právo od obžaloby ustoupiti; ustoupení od obžaloby jest buď výslovné nebo se děje mlčky. Zákon neustanovuje žádných zvláštních náležitostí pro výslovné ustoupení od obžaloby, ustoupení to musí však, aby mělo právní účinek, nepochybným způsobem projevovati vůli soukromého žalobce k tomu směřující. Případy, jež podle zákona, t. j. podle ustanovení trestního řádu platiti mají za ustoupení od obžaloby mlčky projevené, obsahuje odst. 3. § 46 tr. ř. Mezi nimi jest uveden i případ, když soukromý žalobce opomene podati návrhy jinak k udržení obžaloby potřebné; to vztahuje se nepochybně k ustanovením §§ 211, 261, 263, 320, 321 tr. ř., jež soukromého žalobce zavazují, aby do určité lhůty podal své návrhy, čelící k zachování práva žalobního. Nelze však ustanovení to rozšiřovati tím způsobem, aby soud mohl nevyhovění jinakým procesním příkazům nebo výzvám, anebo opomenutí jinakých procesních úkonů, jež podle zákona má jiné v zákoně vyřčené následky, postavit pod sankci domněnky, že soukromý žalobce od své žaloby ustupuje. Stejně nemůže býti ohroženo sankcí domněnky ustoupení od obžaloby podle § 46 tr. ř. neuposlechnutí výzvy k opravě nebo doplnění podání (soukromé žaloby) po stránce jazykové.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 31. března 1927 čj. Zm I 32/27-4.

Učinil-li knihovní soudce opatření podle § 90 knih. zák., § 17 nař. z 12. ledna 1872 č. 5 ř. z. a § 284 pat. z 9. srpna 1854 č. 208 ř. z., nelze v takovém opatření spatřovati rozhodnutí o jazykovém právu, na něž by si strana mohla stěžovati dohlédací stížností podle § 7 jaz. zák. a čl. 96 jaz. nař.

Kr. soud jako soud knihovní vydal v několika případech usnesení, že prvopisy listin, podle nichž se stal knihovní zápis, budou schovány ve sbírce listin a že strany mohou si prvopisy vyzdvihnouti, když předloží řádné opisy, protože opisy listin